

גיליון מס' 1740 * ד' באייר תשס"א 27 באפריל 2001

לאדם באמצע הדרך

- אם תלמד לתת - כמו שאתה לוקח.
- אם תדע להקשיב - לפני שתתווכח.
- אם תשקול שנית - בטרם תתרתחם
- אם לעתים תוותר ותהיה זה שסולח.
- אם תשתדל מעט - גם אחרים לשמח.
- אם תזכור שהסבלנות עוזרת לצחם
- אז תדע סוף סוף וידעו כולם - שגדלת באמת ובגרת - בן - אדם.

העמוד הפותח

שלום לכל קוראינו. השבוע, עלון קצר יחסית ובו תוכלו לקרוא, מלבד הפינות הקבועות - חדשות מהאינטרנט בנוגע לשילוי איילון שאנו גאים כל פעם מחדש לפרסם, וסיפור ארוך אך מאוד נחמד שלילך (הדר) אשתר כתבה לעיתון "ארץ הגולן", וסיפור ממש נחמד (וקצת גס...) שנתרם לנו ע"י שושנה שרקי. מלבד זה - כמה הודעות בודדות ו..... זהו???

כן, זהו זה להפעם. כולם היו כנראה עסוקים בנקיון הבתים לאחר סופת החול שתקפה אותנו ביום שני, או אולי עסוקים בהכנת המנגלים לקראת יום העצמאות. בכל מקרה, מקווים שתהנו מקריאת העלון.

אז שיהיה לכולם חג שמח, טעים ומהנה.

דורית - בשם המערכת

את הפרורים לשבוע הבא
תאסוף עבורנו אלה
ספרו לה את שבלבכם
וגלו לה את כל הסודות כדי
שנדע גם אנחנו...

ימי הולדת

29/4	גינט פרימוסט אורית כהנא עידן סמברה (נכד) טל מרציאנו (נכד-גרשמן-דיוויס) זיו זולטי
30/4	רן הינת
2/5	זאבי ניצן דוד ארנברה אביב אלמן אלה קולמן (נכדה-רחמני) קליה-גיא המאירי (נכדה) טל איליב
3/5	פנינה וויסבורט (נכדה-אלמן) נפתלי דוארי (נכד) עדי בת (נכדה-פרלסון)
4/5	אביבה אפשטיין נמרוד דדוש עירא איתם (נכד-ארנברה)
5/5	נעמי כהן

ימי נישואין

1/5	נירה ומיקי קורן
2/5	אירית ומשה בן-חיים אתי ואורי אדלשטיין

פרורים מהשולחן

- יצאנו, דרור ואני לטייל, לתור, לחפש ולשמוע מה חדש בקיבוצנו הקטן. אמנם את רוב האנשים שפגשנו ושאלנו, העסיק רק השרב, החום ומזג האוויר המשונה, אך בכל זאת, בסופו של יום, מצאנו כמה חדשות נחמדות עבורכם.
- טכס יום הזכרון לשואה ולגבורה עבר במפגש מכובד ומרגש בחדר האוכל, ולמחרת התאספנו בבית הקברות, מול קיר הבזלת שבו מוזכרים בני המשפחה הקרובים של חברי המשק, וכמו בכל שנה, מתעוררת בנו ההרגשה שיש להזכיר ולספר ולא לשכוח אף אחד מבין המליונים שהושמדו ללא צדק.
 - בשבת היו כמה ארועים, אחד מהם היה ביקור של 25 חברים וחברות מקבוצת גיטון של E.S.R.A. רובם תושבי רעננה וכפר סבא. אחרי קבלת פנים מכובדת לקפה ועוגה אצל קורין בארוח הכפרי, הם קיבלו הדרכה על צמחי מרפא מפיו של רוי בוסקילה, ובסופו של היום, סיירו במשתלת הערערים בחסותו של אבי רוזנקרנט. האורחים מאוד התרשמו והתעניינו במוצרנו.
 - בתקוה שישמרו על קשר ויפיצו את מה שראו ולמדו.
 - באותה שבת, עברה לה על כביש המערכת שלנו בקול תרועה ותיפוף הדרבוקות - צעדת התלמידים +הוריהם מטובא לכיוון הירדן ההררי. לפי כמות הילדים שהיו שם, בהחלט נראה שאין להם בעיה בעניין הגידול הדמוגרפי ואולי אנחנו צריכים ללמוד מהם משהו בעניין.
 - אחרי הפסקה של חודשיים, מגיעים אלינו השבוע ביום רביעי, אפרוחים חדשים ללול. דייב בהחלט נראה נרגש לקראת האירוע ומצפה בכיליון עיניים לקטנים שיגיעו.
 - טקס חלוקת תעודות הצטיינות לחיילים מאוגדה 36, התקיים ביום ג' באולם דדו. המשק, במשך כמה ימים הוצף בחיילים צעירים ויפים, וכן גם בדגלים. לרגע המשק נראה קצת כמו מחנה צבאי, אך בהחלט נחמד ומרגש להיות חלק ושותפים לארוע. בהזדמנות זו, נתבקשתי לכתוב שהדגלים שמקשטים את המשק, נשארים אצלנו במשך החג, אך התבקשנו לשמור עליהם - אז בבקשה לשמור ולכבד את הבקשה.
 - לאוגדה 36 מצטרפת גם חטיבה 7 שבשבוע הבא גם תגיע לכאן לקיים טקס דומה לחלוקת תעודות הצטיינות לחיילים - כל הכבוד ויישר כוח.
 - החלמה מהירה לכל אלה שלא בקו הבריאות, איספו כוחות וחזרו לטייל בשבילי המשק, יש הרבה מה לראות - גינות מטופחות, ילדים מתרוצצים ובכלל שמחת חיים.
 - חצרות גני הילדים קושטו בדגלי כחול-לבן ובין יום הזכרון לחללי צה"ל לארועי החג, יש את התחושה של הרגע שלפני (המנגל המסורתי). אז מי ברגל, מי ברכב, נפגש כולנו בפארק ובמשק הילדים למפגש רעים (וכל זאת למרות שאין ארוחת ערב משותפת בחג). אך, מובטחת לנו עוגה ביתית טעימה וקפה חם ומתוק, פעילות לילדים, הרקדה וגם סרט ושינה בפארק....
- אך על כל זה נשמע בשבוע הבא.
ובסיום במשפט המופלא:
"מי מילל ומי פילל, יבורך כל ישראל...."
חג שמח וסוף שבוע קסום לכולנו.
מאיתנו - **בני משפחת שטיינר**

פינת ההודעות

וסילי צ'רמיסין מ"בית ראשו במולדת" מחפש עבודה בסידור גינות, נקיון בתים או עבודות אחרות מסביב ובתוך הבית.
נא להתקשר - 055-771862 או לקראוונים - 4978 מס' 10.

הגלריה

לצערנו, אנו נאלצים לסגור את הגלריה עקב חוסר הענות מצד אורחי הארוח הכפרי והחברים.

אנו חוזרים למתכונת הישנה שבה אפשר לפנות לכל אחד מאיתנו בסדנא שלו. נשמח אם תבואו לראות, להתרשם ולהביא גם את אורחכם.
מרקי, גילה, לילה, ריני ויעל

תודה

ברצוני להודות מקרב לב לכל אותם חברים ובני נוער, שעזרו ותרמו להפקת ערב הזכרון לשואה ולמרד.
כן יירבו הכוחות שיודעים עדיין ליצור אווירה למועד ולחג.
אלזה

נזכור את יקירנו

י' באייר תשנ"ח (1998) - גב' הלן דזניק

מי חשוב ומי לא חשוב

ומענין לענין...שוב מצאתי במהרה והחלטתי להדפיס עבורכם,
אולי ישמע קצת בוטה לאיני הטעם, אבל תצטרכו להודות - יש דברים בגו...

כאשר סיים הבורא ליצור את האדם, דנו כל אברי הגוף - מי צריך להיות הבוס?
המוח הסביר בלהט שמאחר והוא שולט ומפעיל את כל האיברים בגוף - הוא צריך להיות הבוס.
הרגליים טענו שמאחר והן לוקחות את האדם לכל מקום שהוא מתאווה לסור אליו, מן הדין שהן תהיינה הבוס.
הקיבה הדגישה שהיא - היא זו אשר מעכלת את המזון ולכן רצוי מאוד שהיא תהיה הבוס.
העיניים בלהט רב הסבירו שהן - הן המועמדות לתפקיד הבוס, מאחר ובלעדיהן יהיה האדם חסר יכולת.

ואז העמיד חור התחת או כפי שהוא נקרא בלעז: ASSHOLE את מועמדותו לתפקיד - כולם פרצו בצחוק אדיר....
חור התחת נעלב והתכוון מרוב עלבון לשבוע ימים!!!
ומאז....

המוח נהייה מעורפל.... הרגליים רעדו.... הקיבה כאבה וסבלה מלחץ..... הידיים נחלשו...
העיניים פזלו ולא ראו את שלפניהן....

לקראת יום השישי בהחלטה פה אחד הם בחרו בחור התחת למנהל הכללי - כלומר "הבוס".

כל זה בא להסביר שאינך חייב להיות מלפנים דווקא, כי זה שמוביל מאחור יכול לדחוף קדימה!

בברכת שבוע טוב ומבורך - **שושנה שרקי**

על ראש ההר

לילך הדר - אשתר / מתוך עיתון "ארץ הגולן"

לקום בבוקר, בלחץ, להקפיץ את הילדים לבית הספר, לגן, להתבונן בשעון בעצבנות - אולי הפעם נצא אותם? עולים על כביש החוף, בבלעים בפקק של גלילות או אפילו בוינגייט. לקינוח, נעמדים עם קלאץ' עיף בגינות סחרוב - בואכה ירושליים. יום-יום שעתיים בפקק, החלונות סגורים, המיזוג עובד בכוח, חדשות הבוקר חוזרות על עצמן. בווה בפגוש האחורי של המכונית שמלפנים. העצבים מטפסים. זה מתחיל כמו איחור, פעם נוספת. מנסה לחתוך משמאל. זדים עוד עשרים מטר. נעצרים. בפלאפון - המשרד. כן, שוב איחור של חמש דקות. מתפללת שזה יהיה רק חמש דקות ולא יותר.

לקום בבוקר. הילדים יורדים להסעה, האוטובוס הצהוב מחכה. משהו חסר? שואל הנהג. לא, סע. לצאת עם כס תה לגינה. קריר כמעט תמיד. ברכת-רם מחייכת, כמו בכל בוקר, בעין כחולה ומבריקה.

החרמון מנומר בפסי שלא, שואג מגובה של אלפיים מטר, בוקר טוב רמת הגולן.

להכנס למכונית, לרדת בזירות דרך כביש פתלתל עטור גפנים. לפעמים - קרח על הכביש. צריך להזהר. לנסוע לאט. החלון פתוח, לגמוע את האוויר הנקי. ליד אלרום, פרות חוצות את הכביש. אין להן עניין בזכויות קדימה. יש לעצור ולחכות. אין טעם לצפור - ממילא הן אינן מזיזות. לכיווננו אפילו חצי אוזן או עטין. לפעמים אני נעצרת בגלל חיילים בסרבליים, שמעבירים טנקים עטויי בוך את הכביש. הילדים בכלל בטוחים, שבכל מקום רואים ככה טנקים משוטטים חופשי באמצע היום.

לפעמים נתקעים בפקק בגלל חתונה של השכנים הדרוזים, ארוע שהופך את הבטן בכל פעם מחדש. מוצאים את עצמנו בתוך טור המוניות של המשפחה. כולם צופרים וטובי לב, תוך נסיעה זוחלת אחרי מרצדס חדשה, מקושטת ועטופה כמו מתנה. מציצים מהחלון, צועקים "מזל טוב!" מקבלים בחזרה: "תודה", "שוקרון", ועוד "תודה".

קצת אחרי גיל שלושים, תואר וחצי באוניברסיטה, שני ילדים, שתי מכוניות, אופר, וילה לא קטנה. עשירון עליון, בדרך למאיון ובמטרה ברורה לכבוש את האלפיון. לאט-לאט מבינים שמשהו חסר, שהבנו את הפואנטה. עוד שנה יהיה יותר כסף בבנק, ויותר הוצאות. את בית החלומות כבר השגנו, העסקים נמצאים כבר מזמן בראש מצעד המכירות. ומה עכשיו? עוד שלושים שנה, עד הפנסיה, בפקקים של תל אביב?

עולים על ה-4X4 מבקרים בתפן, בשגב, אפילו בנגב. עוברים ישובים של אנרגיה סולרית, ישובים ביוספרים, שנמצאים חמש דקות משדה התעופה, ישובים שיתופיים, קהילתיים, כמעט קהילתיים, חצי קהילתיים, בודהיסטים, אתאיסטים, של אושו ושל פונו. מבורך אנושי, שמרוכז סביב אמונות ברורות של עשה ואל תעשה. ומה אנחנו ביקשנו? חצי הר, אפילו רבע, שיתופיים רק כשרוצים, סוסים במרעה, עבודה מאתגרת, מסעדה ואולי צימר. לא חצי דונם של פרצלציה עם נוף סתום על ידי הקומה השניה של השכנים. מחפשים בית ספר טוב לילדים, אפילו מצוין, גם יום לימודים ארוך יתקבל בברכה. וכן, הילדה רוצה ללמוד לרכב, לנגן בפסנתר, לרקוד ולהיות אלופה בטקוונדו. אני רוצה לראות הצגה של הקאמרי, לקחת עוד קורס באוניברסיטה, לאכול במסעדה טובה ולראות בלווין את כל הסדרות שאף פעם לא חשבתי שיהיה לי זמן לראות. מצאנו, רמת הגולן. איך לא חשבנו על זה קודם?? לא ברור איך התחמקה לנו הרמה הפראית הזאת מהעניים כל כך הרבה זמן. אין פונה ואין אושו, אין מודטים ואין בודהיסטים. יש דתיים ויש

חילונים, קיבוצים ומושבים, קהילתיים ועירוניים, תאטרון הקאמרי, מסעדה טובה, בית ספר מצוי, חוג לפסנתר, פרנסה לא רעה בכלל (טפו, טפו). ארץ ישראל הישנה, במודל 2001, לוין ואינטרנט משתלבים בדואר בא היום, באוטו האדום, עגלה עם סוסה מול דיפנדר של 4000 כח סוס, פרטיות מול ארוחת ערב עם השכנים בחצר, והנוף, נו, לחיות בצימר 365 יום בשנה. שלא בחורף וקין של פלאי ירדן קרים וצלולים.

קשה להסביר את המפגש היומיומי עם מה שלא הכרנו מעולם, משהו עם הרמוניה, עם הרבה כוונות טובות. משהו מתזמן היטב. ככה מגיעות החלות לשבת, ישר מהתנור, מחברה דתיה מקשת. השופל לגינה עושה את הדרך מבוקעתה הדרוזית ומערכת ההשקיה למטע הדובדבן הצעיר מובלת, ללא תשלום, ממושב שעל. גילה מקיבוץ מרום גולן קולטת את הילדה בגן הפתוח והילד עובר שערי שחיה במושב מעלה גמלא.

אחרי לילה של שלא כבד שמכסה את הבית, אנחנו יוצאים החוצה, מחכים למפלצת הגדולה של הצבא, בתוך הים הלבן עטופים בחרמוניות, מסונורים משמש שמתנגשת בעוצמה עם המשטחים הלבנים. הילדים בונים אנשי שלא, מאושרים עד הגג מיום חופש בלתי צפוי. כן, יש גם הפסקות חשמל. המכשירים האלקטרוניים מפסיקים לעבוד, הטלוויזיה והמחשב מפנים עצמם ללילה של נרות ואנחנו מגלים, שחוף מ"תביא לי", יש לילדים מה להגיד על העולם הזה.

כבר שנתיים על ההר. היקינטונים והנרקיסים באדניות סוף סוף פורחים. לקח להם זמן להסתגל להדלדלות כמות הפיח באוויר. המסעדה - בבניה, הצימר כמעט הושלם והילדה עושה סקי על שלא אמיתי ויודעת גם להגיד שוקרון בלא פחות נימוס מתודה. פעם בשבוע עולים על המטוס, מסתכלים מלמעלה על הפקקים של גלילות בדרך לתל-אביב. העסק במרכז דופק כמו שעון. גם בלעדינו, מסתבר, החיים נמשכים ורואה החשבון אינו מתלונן.

אחרי שהתחמקתי מפגיעה של אוטובוס ממחר, אני עולה על המונית ומבקשת לשדה התעופה. הנהג שואל "לחוף לארץ?" "כן", אני עונה בחיוך. אם הוא רק היה יודעם

לילך הדר-אשור, תושבת נמרוד, היא עורכת "ארץ הגולן" (וכמובן בת משק שלנו!!).

ושוב על הזדקנות ועתיד הקבוצה....

- המאמר שלי מלפני שבועיים, העלה כמה תגובות - לרוב חיוביות - למשל, המאמר של ג'וליה ניאן. ברצוני לחזור על כמה מהנקודות החשובות ולהכניס עדכונים:
 - א. כפי שצינתי, שעור הפנסיונרים בקיבוצי הגליל העליון הוא 10.7% - מהאוכלוסייה. לעומת זאת, שעור הפנסיונרים בכפר הנשיא הוא 32% - ולא דווקא 53% - כפי שצינתי. חישבתי את השעור על בסיס מספר החברים, במקום על מספר הנפשות שה"כ אתכם הסליחה. בכל זאת - 32% הוא פי 3 מהממוצע באזור ועדיין מהווה גורם רציני לבעיות הכלכליות. דרך אגב, שריטה מסרה לי שיש היום 52 פנסיונרים בכפר הנשיא העובדים יום מלא או חלקי בשכר. בנוסף, יש מספר פנסיונרים לא ידוע שתורמים עבודה במפעלונים ובהתנדבות. כפי שג'וליה ציינה במאמרה, זאת תרומה לא מבוטלת.
 - ב. בעולם החיצוני, מתחילים סוף סוף להכיר בפוטנציאל הענק הכלכלי באוכלוסייה שבשנות ה-60 לחייהם, ואפילו יותר, ובצורך למצוא דרכים להמשיך להעסיק את האנשים האלה לטובת הכלל. הייתי מציע לבחון לטווח ארוך מפעל או תעסוקה אחרת רצינית ומתאימה לאוכלוסייה זו בכפר הנשיא. זאת בהחלט אינה הפעם הראשונה שעניין זה הועלה, אבל בעבר לא המשכנו בו מחוסר ההכרח של ממש.
 - ג. בינתיים דעתי היא שכדי לשרוד, צריך להפנות מקסימום אפשרי של חברים מכל הגילאים לעבודה מכניסת כספים לקיבוץ - משימה בהחלט לא פשוטה! קולין התייחס גם הוא לבעיה זו במאמרו ב'דבר' שבו כתב: "בעיה נוספתם השקענו יותר מידי עבודה ב'שרותים' למיניהם על חשבון עבודה מחוללת פרנסה" - חומר למחשבה.

אלן א'

גב: תודה לצוות לגידול דמוגרפי שהכניס קרן אור להוצאת העלון האחרונה הכה אומללה.

"**Digi Divrei**" - Divrei, digital version

הצטרף לקהילת כפר הנשיא באינטרנט. כאן, המרחק אינו קובע אלא הלב !!

<http://www.kfar-hanassi.org.il>

"Committee: A group that keeps minutes and wastes hours."